

Р. Густавсонъ.

Приказка за царь Кария.

„Умрѣ царьтъ — да живѣе царьтъ!“ — Така говорѣли едно врѣме, така говорятъ и сега въ страната, дѣто е живѣлъ царь Карий.

Стариятъ царь умрѣлъ и синъ му, макаръ още твърдѣ младъ, билъ провъзгласенъ за царь.

Поставили на глава му царска корона и той тръгналъ къмъ палата. възседналъ на великолѣпенъ конь.

По цѣлиятъ пѣтъ народа падалъ прѣдъ него на колѣнѣ, а прѣдъ палата придворнитѣ стояли на мраморнитѣ стѣпала и низко му се покланяли.

Като видѣлъ нискитѣ поклони на придворнитѣ, младиятъ царь се почувствувалъ радостенъ и гордъ въ себе си. Щомъ влѣзълъ въ палата, той издалъ заповѣдь, щото занапрѣдъ винаги придворнитѣ да стоятъ по стѣпалата на двореца и да му се кланятъ, а когато минава по улицитѣ на града, народътъ да се събира и да го поздравява, като колѣннички прѣдъ него.

Вечеръта придворнитѣ се събрали въ приемния салонъ и започнали да си мърморятъ и шушукатъ върху заповѣдта на царя. Единъ правялъ едно прѣдложение, други — друго; но всички искали да се възползватъ отъ слабостта на царя. Всички се съгласили да ядатъ отъ една трѣва, която правяла гласа по-приятенъ и по-нѣженъ.

На другия день, когато Карий слизалъ по стѣлбитѣ, придворнитѣ стояли по стѣпалата, кланяли се и пѣли хвалебна пѣсенъ на царя.